

Sygn. akt IV U 425/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Patrycja Kubiak

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2020 roku

sprawy z odwołania **M. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 29.08.2019 r. i 11.09.2019 r.

orzekł:

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. J. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 6 czerwca 2019 roku do 19 września 2019 roku.

Sygn. akt IV U 425/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczyni M. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 czerwca 2019 roku do 22 sierpnia 2019 a następną z dnia 1 września 2019 roku odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 23 sierpnia 2019 r. do 19 września 2019 r. wskazując, jako podstawę prawną art. 8, art. 9 ust 1 i 2 oraz art. 18 ust 1-3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645).

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z w/w przepisami zasiłek chorobowy przysługuje przez okres 182 dni lub 270 w przypadku gruźlicy lub ciąży, do okresu zasiłkowego wlicza się okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy a także okres poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem nowej niezdolności do pracy nie przekracza 60 dni,

Dalej organ rentowy wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że od 24.06.2014 r. wnioskodawczyni jest zatrudniona w (...) S. C. Niezdolna do pracy z powodu choroby była wnioskodawczyni w okresie od 23.09.2018 do 23.03.2019 r. a następnie od 23.05.2019 r. do 19.09.2019 r.

W dniu 02.09.2019 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o zasiłek chorobowy za okres od 23.08.2019 r. do 19.09.2019 r.

Po przeprowadzonym postępowaniu Zakład ustalił, że niezdolność do pracy od 23.05.2019 do 19.09.2019 spowodowana była tym samym schorzeniem, na które leczyła się wnioskodawczyni również w okresie od 09.11.2018

do 23.03.2019 - choroba współistniejąca przy chorobie zasadniczej. Przerwa pomiędzy wymienionymi okresami niezdolności wynosi 60 dni, a więc nie przekracza 60 dni.

Biorąc powyższe po uwagę, ZUS zliczył do jednego okresu zasiłkowego niezdolności do pracy od 23.09.2018 do 23.03.2019 oraz od 23.05.2019 do 19.09.2019 - tym samym, 23.03.2019 wykorzystwała wnioskodawczynie pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Odwołanie od decyzji złożyła wnioskodawczynie wskazując, że przebywała na zwolnieniu lekarskim od 23.09.2018r. do 23.03.2019r. po zabiegu artroskopii operacyjnej kolana lewego. Odzyskała zdolność do pracy. Natomiast od 23.05.2019 miała zwolnienie lekarskie w związku z operacyjnym uwolnieniem kanału nadgarstka prawej dłoni. Wskazała dalej, że trudno się z tym zgodzić, nawet laikowi, że artroskopia operacyjna kolana lewego z wycięciem fałdów maziowo-tłuszczowych przedziałów przednich oraz rogów przednich łąkotec i uwolnienie operacyjne kanału nadgarstka prawej ręki (zespół cieśni nadgarstka) to ta sama choroba, tym bardziej, że kody choroby na zwolnieniach lekarskich są różne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie ponosząc argumenty natury prawnej i faktycznej, jak w zaskarżonej decyzji.

Ponadto organ rentowy wskazał, że lekarz prowadzący wnioskodawczynie wskazał w pisemnych wyjaśnieniach, że oba schorzenia były leczone farmakologicznie i rehabilitacyjnie, jak również operacyjnie. Z wyjaśnień tych wynika, że również w okresie przerwy od 24.03.2019 r. do 22.05.2019 r. ubezpieczona była leczona zachowawczo z powodu schorzenia nadgarstka.

Sąd ustalił co następuje:

Wnioskodawczynie M. J. od 24.06.2014 r. jest zatrudniona w (...) s. c. i z tego tytułu podlega obowiązkowym ubezpieczeniom w tym chorobowemu.

/okoliczność niesporna /

Dziesięć lat temu u wnioskodawczynie zdiagnozowano zespół cieśni nadgarstka prawego. Wnioskodawczynie nigdy z powodu tej choroby nie była niezdolna do pracy. Choroba ta powodowała okresowego bóle szczególnie w nocy, które mijały po zażyciu standardowych leków przeciwbólowych wydawanych bez recepty.

/dowód :przesłuchanie wnioskodawczynie nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:23:03-00:29:02 ,

-zeznania świadka L. G. nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:03:10-00:21:56,

-historia choroby k.14 akta rentowe ,

-historia choroby k.28-43,

-opinia biegłego k.76-77 ,

-oświadczenie wnioskodawczynie k.85 ,

-usg stawu nadgarstkowego k.86 /

Wnioskodawczynie w 2018 roku leczyła się z powodu choroby zwyrodnieniowej kolana lewego. W związku z tą chorobą przeszła w dniu 23 września 2018 r. artroskopię kolana lewego z wycięciem fałdów maziowych – tłuszczowych przedziałów przednich oraz rogów przednich obu łąkotec. Z tego powodu była niezdolna do pracy w okresie od 23.09.2018 do 23.03.2019 r., kiedy to odzyskała zdolność do pracy i wróciła do pracy.

Podczas leczenia stawu kolanowego lewego , przekazała lekarzowi prowadzącemu , że cierpi na zdiagnozowany wiele lat temu zespół cieśni nadgarstka prawego . Lekarz uznał , że konieczne jest przeprowadzenie zabiegu operacyjnego celem wyeliminowania tego schorzenia i wystawił wnioskodawczyni skierowanie na leczenie operacyjne . Zespół cieśni nadgarstka prawego nie powodował u wnioskodawczyni niezdolności do pracy . Wnioskodawczyni zgłosiła się z tym skierowaniem do Wojewódzkiego Szpitala (...) na Oddział U. (...).

Wyznaczono jej termin operacji na dzień 23 maja 2019 r.

/dowód :przesłuchanie wnioskodawczyni nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:23:03-00:29:02 ,

-zeznania świadka L. G. nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:03:10-00:21:56,

-historia choroby k.14 akta rentowe ,

-historia choroby k.28-43,

-opinia biegłego k.76-77 ,

-oświadczenie wnioskodawczyni k.85 ,

-usg stawu nadgarstkowego k.86 ,

-wyjaśnienie lekarza leczącego k.13 akta rentowe /

W dniu 23 maja 2019 r. wnioskodawczyni przeszła zabieg uwolnienia kanału nadgarstka prawego . Na skutek tego zabiegu była niezdolna do pracy od tego dnia do 19 września 2019 r.

/dowód :przesłuchanie wnioskodawczyni nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:23:03-00:29:02 ,

-zeznania świadka L. G. nagranie z dnia 4.12.2019 r. 00:03:10-00:21:56,

-historia choroby k.14 akta rentowe ,

-historia choroby k.28-43,

-opinia biegłego k.76-77 ,

-oświadczenie wnioskodawczyni k.85 ,

-usg stawu nadgarstkowego k.86 ,

-wyjaśnienie lekarza leczącego k. 13 akta rentowe /

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka L. G. (2), przesłuchanie wnioskodawczyni oraz w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez obie strony oraz znajdujących się w aktach zasiłkowych , a także dokumenty których zażądał Sąd z Przychodni , oraz w oparciu o opinie biegłego chirurga- ortopedy . Dokumenty złożone do akt sprawy nie były przez strony kwestionowane .

Sąd dał wiarę przesłuchanemu w sprawie świadkowi L. G. (2) , jego zeznania są logiczne, spójne, znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a także w opinii biegłego , wskazał on na jakie dolegliwości, pod jakim kątem leczył wnioskodawczynię. Również zeznania wnioskodawczyni są logiczne spójne i znajdują pełne odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej, w opinii biegłego .

Sąd w całości podzielił ustalenia biegłego chirurga –ortopedy poczynione w opinii ponieważ opinia ta była logiczna, spójna oraz udzielała odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu dopuszczającym ten dowód. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, że opinia ta została sporządzona przez osobę odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, pozwalającymi jej na prawidłową ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy . Biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją i po przeprowadzeniu stosownych badań, na podstawie których uzyskał pełną wiedzę na temat stanu zdrowia wnioskodawczyni . Opinia ta została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonego przez biegłego osądu.

W tym miejscu warto też podkreślić, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega na tym, że jeżeli taki dowód już został przez Sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108; wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002r., II CKN 639/99, LEX nr 53135).

Stanowisko identyczne zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 r. w sprawie I PKN 20/99 , gdzie sąd ten wskazał , że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.(OSNP 2000/22/807), oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r. II CR 817/73 , że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Stanowisko to znajduje także odzwierciedlenie w najnowszej judykaturze .

I tak w wyroku z dnia 11 września 2012 r. w sprawie I ACa 296/12 Sąd Apelacyjny w Katowicach (LEX nr 1220463) wskazał ,że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych. Podobnie Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 22 sierpnia 2012 r. w sprawie III AUa 330/12 (LEX nr 1216321) oraz Sad Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 sierpnia 2012 r. w sprawie I ACa 372/12 (LEX 1220678).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie to stanowisko podziela .

Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron .

Nieprawdziwe było w pierwszej kolejności stanowisko ZUS zawarte w odpowiedzi na odwołanie , że oba schorzenia były leczone farmakologicznie i rehabilitacyjnie, jak również operacyjnie w tym samym okresie co wynika z wyjaśnień lekarza leczącego /k8 akt rentowych /, że również w okresie przerwy od 24.03.2019 r. do 22.05.2019 r. ubezpieczona była leczona zachowawczo z powodu schorzenia nadgarstka.

Lekarz leczący L. G. przesłuchany w niniejszej sprawie wskazał , że wnioskodawczyni do 23 maja 2019 r. nie była nigdy niezdolna do pracy z powodu zespołu cieśni nadgarstka prawego . Wy tłumaczył dlaczego organ rentowy błędnie odczytał jego wyjaśnienia . Zresztą zdaniem Sądu wynika z nich wprost również błąd lekarza leczącego który wskazał , że wnioskodawczyni leczyla w okresie od 9.11.2018 r. do 23.03.2019 r. na oba schorzenia farmkologicznie, rehabilitacyjnie i operacyjnie . Operacje na zespół cieśni przeszła dopiero w dniu 23 maja 2019 r. Już to powinno dać do myślenia organowi rentowemu i zapewne dało , bo organ ten wystąpił do lekarza o dokładne wyjaśnienie tych

sformułowań . Lekarz L. G. (2) bardzo szczegółowo wyjaśnił w piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. jak wyglądało leczenie wnioskodawczyni /k.13 akta rentowe /. To wyjaśnienie jest obszerne , usystematyzowane i jasne. Wynika z niego , że wnioskodawczyni do 23 maja 2019 r., nie była niedolna do pracy z powodu zespołu cieśni nadgarstka prawego .

Z sobie tylko znanych przyczyn organ rentowy pominął w swoich ustaleniach to wyjaśnienie .

Przechodząc do rozważań natury prawnej , należy wskazać , że postępowanie organu rentowego było niezasadne .

Zgodnie z art. 8 wspomnianej wyżej ustawy , zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Dalej po myśli art. 9 ust. 1 , do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Według ust. 2 art. 9 , do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W pierwszej kolejności trzeba mieć na uwadze, co słusznie zauważył w szerokim orzecznictwie Sąd Najwyższy, że sformułowanie ta sama choroba nie oznacza tego samego numeru statystycznego choroby, nie ulega wątpliwości, że u wnioskodawczyni przedmiotem zwolnienia lekarskiego od 8 do 30 września 2016 roku i od 16 listopada do 2 grudnia 2016 roku było to samo schorzenie – choroba kręgosłupa, schorzenie wynikające ze skoliozy oraz ze zwyrodnienia poszczególnych odcinków kręgosłupa .

Już w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie II UK 86/09 , Sąd Najwyższy wskazał , że pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25.6.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...) (...)gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. /OSNAPiUS 2010 nr 9-10, poz. 124, str. 419/./identycznie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie I UK 408/14 , gdzie wskazał , że odnoszenie pojęcia „ta sama choroba” do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...) (...), jest mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. Legalis, Numer 1351632/

Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie to stanowisko podziela .

W przedmiotowej sprawie nie chodzi o tę samą chorobę – choroby były dwie zwyrodnienie stawu kolanowego lewego zakończone artroskopią tego kolana i zespół cieśni nadgarstka prawego zakończone uwolnieniem kanału nadgarstka .

Jeżeli chodzi o zliczanie okresów „zwolnień” do jednego 182- dniowego okresu zasiłkowego to zaliczanie to ma miejsce w dwóch przypadkach . W pierwszym gdy okresy „zwolnień „ są spowodowane tą samą chorobą to zlicza się te okresy nawet kiedy była przerwa między nimi , ale nie przekroczyła ona 60 dni , czyli było to 60 dni lub mniej o czym mówi ust.2 art.9 .

Na podstawie tego przepisu , w przedmiotowej sprawie nie podlegały zliczeniu okresy zasiłku od 23.09.2018 r. do 23.03.2019 r. i od 23 maja 2019 r. do 19.09.2019 r. Przerwa między nimi nie przekroczyła 60 dni ale były one spowodowane różnymi chorobami .

Wobec powyższego, Sąd na podstawie przepisu art.477¹⁴§2 k.p.c. w zw. z art. 8 i 9 /a contrario/ ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645), zmienił zaskarżone decyzje i orzekł jak w sentencji wyroku .